

[Udenrigsministeren]

også de tidligere nævnte to udenrigsministermøder, det gælder det uformelle udenrigsministermøde, og det gælder mødet i Det europæiske Råd mellem de ni's stats- og regeringschefer.

Det bør også nævnes, at der ikke til støtte for det udenrigspolitiske samarbejde forefindes nogen form for internationalt sekretariat. Der er ikke ansat en eneste person internationalt i denne sammenhæng. Det betyder, at også hele det organisatoriske arbejde påhviler formandskabet, det vil altså sige udenrigsministeriet.

Jeg har tidligere nævnt, at det udenrigspolitiske samarbejde har været inde i en livlig udvikling. Fra dansk side finder vi dette helt naturligt. Vi kan kun være interesserede i, at de ni, hvor det er muligt, forsøger at udtrykke sig med én stemme for derved at give vore synspunkter den langt større vægt, som en fælles optræden indebærer.

Naturligt nok har der i de forløbne år i første række været tale om, at de ni har søgt at finde frem til fælles reaktioner på udefra kommende begivenheder og udviklinger, mens det har været vanskeligere at have en færdigformuleret politik parat, hvormed de ni kunne bidrage til at komme disse udviklinger i forkøbet.

Det følger heraf, at det ikke på det udenrigspolitiske område på forhånd er muligt med fuld sikkerhed at pege på, hvilke opgaver vi særligt vil komme til at beskæftige os med i det kommende halvår. Nogle vigtige spørgsmål, som gennem længere tid har været drøftet blandt de ni, vil dog også under det danske formandskab indtage en central placering. Det gælder f. eks. opfølgningen af konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa. Det gælder situationen i Mellemøsten, og det gælder udviklingen i det sydlige Afrika.

På alle tre områder har de ni gennem et indgående samarbejde etableret en række fælles holdninger, som både har betydet et positivt bidrag til løsningen af disse problemer og samtidig været i de ni's interesse. Dette har først og fremmest fundet udtryk i forbindelse med sikkerhedskonferencen og Beogradmødet, hvor EF-landene på en meget konstruktiv måde har gjort sig til talsmand for vestlige synspunkter, som set med europæiske øjne måtte tillægges særlig vægt. Jeg sigter hermed bl. a. til problemerne vedrø-

rende friere bevægelighed, udveksling af informationer m. v., hvor EF-landene af mange grunde særlig har haft opmærksomheden henvendt på, hvad der bedst ville tjene på én gang det enkelte menneske både i Øst og i Vest og en fortsættelse af afspændingen.

Men også med hensyn til situationen i Mellemøsten har de fælles interesser EF-landene imellem fundet klart udtryk med sigte på at bidrage til en fredelig løsning på dette – også globalt set – alvorlige internationale problem. Bestræbelserne på at formulere en fælles EF-holdning går, som det vil erindres, tilbage til novembererklæringen under det første danske EF-formandskab i efteråret 1973. Denne erklæring blev senere fulgt op med erklæringen fra Det europæiske Råds møde i London i juni i fjor. I begge tilfælde var der tale om et budskab, der var rettet til begge Mellemøstenkonfliktens parter. Det gjaldt også den erklæring, som blev udsendt fra EF-udenrigsministermødet i Bruxelles i november 1977 på baggrund af præsident Sadats modige initiativ til besøget i Israel. Det siger sig selv, at vi som formandsland vil have en særlig forpligtelse til at følge de forhandlinger, der nu er indledt, og hvis mål ifølge alle ni må være at opnå en fredsaftale omfattende alle Mellemøstenkonfliktens parter.

EF-landene har, som det vil vides, også med den største alvor engageret sig i arbejdet for en fredelig løsning på situationen i det sydlige Afrika. Det gælder både afviklingen af de sidste koloniregimer i Zimbabwe og Namibia, og det gælder ophøret af den helt uacceptable apartheidpolitik i Sydafrika. Denne udvikling er klart baseret på en fælles EF-opfattelse af, at lykket det ikke nu at finde en fredelig løsning på disse problemer, så er alternativet en væbnet konflikt, hvis konsekvenser ikke lader sig overskue. På baggrund af regeringens positive holdning til den afrikanske frigørelsesproces, som vi så ofte og igennem mange år har givet udtryk for, finder vi det opmuntrende, at også vore store EF-partnere nu klart bekender sig til nødvendigheden af at øge presset på Sydafrika. Fra dansk side har vi aktivt bidraget til denne EF-udvikling og bevirket, at spørgsmålet er genstand for løbende overvejelser mellem de ni på embedsmandsniveau, og at det optræder som et fast punkt på EF-udenrigsministermødernes dagsorden. I be-